

MIȘCAREA LITERARĂ

Anul XIV, nr. 3 (55), 2015 BISTRIȚA

© **Ceremonialul rostirii** – articole despre **Alexandru Vlad** de Ioan Holban, Irina Petraș, Constantin Cubleşan, Virgil Rațiu, Vasile Vidican, Alexandru Uiuiu © Teodor Tanco – 90 © În oglinda lecturii: *Aritmii* de Andrea Hedeș, *Negru Sacerdot* de Ionuț Caragea, *Oglinda retrovizoare* de Al. Olteanu, *Bujor Nedelcovici – conștiința de scriitor* de Anastasia Dumitru, *Să furi raiul cu ajutorul cuvîntului* de Olimpiu Nușfelean, *Personajul sadovenian* de Constantin Cristian Bleotu, *Manierism și pitoresc în literatura sudului românesc* de Iulian Dămăcuș, *Cassa Dante* de Carmen Gheorghe © **Caietele Liviu Rebreanu** © Poezia Mișcării literare: Andrei Zanca, Monica Rohan © Proza Mișcării literare: Ovidiu Pecican © Eseuri de Ion Buzăși, Aurel Rău, Vistian Goia, Mircea Moț, Valentin Marica, Adrian Lesenciuc, Asher Shafrir, Cristian Munteanu, Zorin Diaconescu, Maria Vaida, Daniela Fulga, Virginia Nușfelean, Lucia Pop © Raft © **Literatura Estului** © Plastică © Album cu scriitori © Parodii de Lucian Perța © Cititor de reviste ©

Patria la care se întoarce majestuosul sacerdot

Daniel CORBU

Unul dintre poeții adevărați ai noului val scriitoricesc afirmat în ultimii ani este, fără îndoială, Ionuț Caragea. Născut la Constanța (1975), rugbist de performanță mondială (triplu campion al provinciei Québec, echipa „Parc Olympique” din Montréal), poetul și-a urmat destinul dincolo de ocean, în Canada. A debutat cu poeme pe internet, iar editorial în 2006, cu volumul *Delirium Tremens* (Iași, Editura Stef).

Cea de-a doua carte, apărută tot la editura ieșeană Stef, cu titlul *M-am născut pe Google*, a impus rapid un poet de mare forță ideatică, constructor de stări lirice, aflat pe drumul descoperirii marii poezii. Atins până la rană de civilizația recentă, de cuceririle comunicării, poetul spune: „m-am născut pe Google/ am deschis ochii și-am privit printr-o fereastră/ către cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun Mamă/ am atins-o cu degetele mele pătrate/ și mi-a fost teamă... din păcate/ să nu o rănesc și să nu mă rănească/ cuvintele mele aveau nevoie de atingere pământescă” (*M-am născut pe Google*). Sau, în poemul *Download*: „Doamne/ am primit mesaj de la tine/ în timp ce mă spovedeam pe hârtie/ s-a înfiripat un link între cer și pământ/ prin care mă hrăneam prin care te downloadam/ poezie// am învățat să iau totul de la început/ primul cuvânt a fost/ amintire”.

Poet de o forță debordantă, tumultuos și temperamental, Ionuț Caragea face ca poezia să țâșnească precum apa bogată în săruri din gheizere fierbinți. Cărțile sale dau impresia unei stări poetice neîntrerupte și, mai ales, dau impresia că poetul scrie un poem fără de sfârșit.

În 2007, a mai publicat încă două cărți de hârtie: *Donator universal* (Editura Stef, Iași) și *Omul din cutia neagră* (Editura Fides, Iași).

Poemele din cartea *Negru Sacerdot* (Editura Fides, Iași, 2008), pe marginea căreia

încercăm cuvinte de predoslovie suavă, îl înfățișează pe tânărul Ionuț Caragea ca pe un poet proteic, în stare să abordeze experimente la care autorii lirici ai generației sale nu mai îndrăznesc. Mi s-a făcut astfel de bucurie să descopăr un virtuoz al versului clasic, cu rimă și ritm, instalat într-o metafizică originală, ce stă bine poetului autentic. Temele sunt cele mari: Dragostea, Libertatea, Nașterea, Exilul, Moartea.

Asemenea lui Ovidius din *Tristele și ponticele*, Ionuț Caragea, aflat la peste șapte mii de kilometri de vatra natală, se confesează

astfel: „Exil în camera obscură/ Acolo unde timpul static/ Încremenește o figură/ Sfârșitul unui enigmatic// Exil în camera de gardă/ Înconjurat de reci halate/ Lumina-ncepe brusc să ardă/ Pupila-n ochiul stâng se zbate// Exil în maximul pericol/ Globule albe decedate/ De la magnific la ridicol/ Te-aruncă dulcile păcate// Exil în camera de veghe/ Exil în starea hibernală/ Exil la miile de leghe/ Exil în groapa comunală” (*Exil*)

Sau: „mă întâlnesc prin vise cu fostele amante/ și ele mă întrebă... și nu vreau să le mint;/ de la atâtea gânduri și gesturi dezarmante/ voi celebra cu crucea – o nuntă de argint.” (*Nunta de argint*)

Ionuț Caragea iubește poezia, așa cum iubește și viața (chiar și cea de exil benevol) cu patimă de ibovnic. Spune poetul: „trăiești singur înconjurat de libertate/ iubești nespus jungla omului contemporan/ ce te mai miri că

multe lucruri sunt ciudate/ ai construit o lume ca meșterul cancan.” (*Meșterul cancan*)

Transmigrat prin acest volum, *Negru Sacerdot*, spre adevărurile simple, spre cântecul primordial, spre dicțiunea presocratică a ideilor lirice, Ionuț Caragea îmi întărește credința că prin căutările sale în care-și poartă harul, prima sa problemă este Poezia, iar ultima, tot Poezia. Nu pot să închei acest excurs prietenesc fără a cita un poem trubaduresc, dar și ușor bacovian, care m-a umplut de încântare, pe numele său *Moartea n-are flec la tocuri*: „de trăit, trăim prin vise/ sau prin jocuri de culise;/ viața este-un schimb de focuri,/ moartea n-are flec la tocuri.// gândul morții ne apasă/ și ne smulge o grimasă;/ suntem predispuși la șocuri:/ moartea n-are flec la tocuri.// am rămas fără cuvinte.../ morții strigă din morminte:/ hai să facem schimb de locuri!/ moartea n-are flec la tocuri.”

De altfel, poezia lui Ionuț Caragea e traversată de o febră a căutării, de o cohortă de neliniști, o nemulțumire ființială și o angoasă de fond, atribute ale poetului blestemat al acestor timpuri agresive. Cum boema scriitoricească are loc acum pe Internet, Ionuț Caragea (cel care și-a alcătuit un dicționar al suferinței, cel care practică „sadomasochismul poetic” și susține că el ar fi plămădit de-a dreptul „din carnea lui Eros și sângele lui Bachus”) poate fi găsit oricând pe Google („m-am născut pe Google și voi muri în inima lumii”) la o mare fereastră luminată: www.ionutcaragea.ro.

O nouă carte de poeme semnată de unul dintre liderii generației poetice douămiiste, Ionuț Caragea, apărută în 2012 la editura ieșeană Fides, are drept titlu *Patria la care mă întorc*. Ionuț Caragea e un poet cu destin, unul din marii blestemați la înalta frazare lirică. I-am urmărit traiectul poetic de la *M-am născut pe Google* (2007) și până la această carte densă, de o forță lirică neobișnuită și o unitate stilistică (blazon Ionuț Caragea) care impresionează. Adică vreo paisprezece cărți-spectacol care definitivează profilul unui poet. Spuneam și altădată că Ionuț Caragea e un poet proteic, în stare să abordeze experimente la care autorii lirici ai generației sale nici nu îndrăznesc. Descopăr astfel un virtuoz al versului liber, dar și al celui clasic, cu rimă și

ritm, instalat într-o metafizică originală. Se poate cita din fiecare pagină a cărții, cu aceeași bucurie a descoperirii poetului autentic. Iată *Regii nimicurilor*: „chiar și peste o sută de ani/ oamenii tot își vor pierde vremea cu nimicurile lor/ tot va ploua după ce-și vor spăla prețioasele vehicule/ iar buruienile vor continua să crească nestingherite/ în grădinile ticsite cu flori/ ajung să cred că viața mea nici nu contează/ stau în casă și scriu despre goana acelor de ceasornic/ privind vecinul cum își plimbă câinele/ sau femeia pe stradă/ cu aceeași fală, cu aceeași dorință de control/ din păcate foamea mă-ndeamnă să mușc din prezent/ acest sandwich cu singurătate între două felii de timp/ împărțit frățește cu umbra/ poți trece prin viață anonim ca un râu pe sub pământ/ nimeni nu va ști din ce apă își potolește setea/ poți trece prin viață ca Saul pe drumul Damascului/ nimănu-i va păsa că te-ai schimbat/ că spiritul tău are nevoie/ de un mediu propice înaltei comunicări/ dar nu-i nici o tragedie/ ce ne mai miră/ nici moartea nu mai impune respect/ a devenit o simplă măturătoare/ care ascunde oasele sub preșul celui fără câine la ușă/ prea scump serviciul de salubritate al acestei lumi/ datoare sie înseși/ dar și acestea sunt tot niște nimicuri/ despre care n-ar trebui să vorbesc”. Sau, acest superb text cu titlul *Cea mai veche meserie din lume*: „Cea mai veche meserie din lume/ este aceea de gropar/ singurul care nu rămâne niciodată șomer/ singurul care primește de pomană în fiecare zi/ singurul care-i dă de mâncare lui Cerber// groparul este și vesel și trist când moare un om/ pentru el moartea a devenit o rutină/ iar viața o înlănțuire de morți// într-o zi a venit la gropar o femeie/ și a încercat să-l ispitească/ în ziua de post/ voia să învețe ceva meserie/ să îngroape bărbații de vii// stau și mă întreb/ de ce oare viața și moartea/ sunt femei îmbrăcate în straie de cruce/ iar ionuț este un copilandru/ orfan de Dumnezeu Tatăl”.

Poet tragic în esență, desfășurând pe paginile de până acum scenariile originale, atacând temele mari (dragostea, moartea, patria ca locuire, neantul, abisul ființial), Ionuț Caragea își pune în fiecare text pecetea originalității și, inventiv, nonconformist, se autointitulează generatorul unui nou curent literar: *Curentul Generației Google*.